

Sygn. akt III AUa 738/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Beata Górską (spr.)
Sędziowie:	SSA Barbara Białecka SSA Romana Mrotek
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2018 r. w Szczecinie

sprawy J. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o umorzenie składek na ubezpieczenie zdrowotne

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 11 października 2017 r. sygn. akt VI U 928/17

1. oddała apelację,
2. zasądza od J. W. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Barbara Białecka SSA Beata Górską SSA Romana Mrotek

Sygn. akt III AUa 738/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 kwietnia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. (Inspektorat w Ś.) odmówił wszczęcia postępowania w przedmiocie rozpatrzenia wniosku płatnika składek J. W. z dnia 13 stycznia 2015 r. o umorzenie należności na podstawie ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz.U. z 2012 r., poz. 1551).

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł o jej uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez ZUS w celu umorzenia należności zgodnie z wnioskiem z dnia 13 stycznia 2015 r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości, podtrzymując argumentację jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 11 października 2017 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Sąd I instancji ustalił, że J. W. do 27 stycznia 2003 r. prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą w branży usługowej. Jednocześnie pozostawał on w zatrudnieniu na podstawie umowy o pracę. W związku z prowadzeniem pozarolniczej działalności gospodarczej i jednoczesnym pozostawaniem w zatrudnieniu w okresie od 1 stycznia 1999 r. do 27 stycznia 2003 r. J. W. podlegał jedynie obowiązkowemu ubezpieczeniu zdrowotnemu z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. Z tego tytułu był on zobowiązany jedynie do opłacania składek na ubezpieczenie zdrowotne.

W powyższym okresie nie podlegał on obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym z tytułu działalności gospodarczej, ponieważ tytułem do objęcia obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi był stosunek pracy. Z dniem 31 stycznia 2003 r. J. W. wyrejestrował się z ubezpieczenia zdrowotnego w związku z zaprzestaniem prowadzenia działalności gospodarczej.

Decyzją z dnia 19 sierpnia 2010 r. organ rentowy określił wysokość należności z tytułu nieopłaconych składek płatnika J. W. na łączną kwotę 6.478,52 zł, w tym na ubezpieczenia społeczne za 01/2003 41,92 zł, za ubezpieczenie zdrowotne za okres od 08/2000 do 01/2003 – 2.816,62 zł, na Fundusz Pracy za 01/2003 – 2,98 zł oraz odsetki na dzień 19 sierpnia 2010 r. – 3.617,00 zł.

Ubezpieczony opłacił zaległe składki na ubezpieczenia społeczne. Na koncie płatnika pozostały wyłącznie zaległości z tytułu nieuiszczonych składek na ubezpieczenie zdrowotne.

W dniu 15 stycznia 2015 r. J. W. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych podanie z dnia 13 stycznia 2015 r. o zastosowanie wobec niego abolicji wynikającej z ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz.U. z 2012 r. nr 1551). W uzasadnieniu swojego wniosku płatnik składek wskazał, że zalega z zapłatą składek za lata 2000-2003 na łączną kwotę 6.478,52 zł.

W wyniku rozpoznania tego wniosku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wydał decyzję nr (...) z dnia 27 marca 2015 r., którą umorzył postępowanie w zakresie umorzenia należności na ubezpieczenie zdrowotne za okres od 1 stycznia 1999 r. do 27 stycznia 2003 r., ponieważ wnioskodawca w okresie od 1 stycznia 1999 r. do 27 stycznia 2003 r. nie opłacił składek wyłącznie na ubezpieczenie zdrowotne, a brak jest możliwości umorzenia wyłącznie składek na ubezpieczenie zdrowotne.

Ubezpieczony odwołał się od powyższej decyzji do Sądu.

Wyrokiem z dnia 21 października 2015 r., sygn. akt VII U 632/15, Sąd Okręgowy w S. VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Następnie, w wyniku rozpoznania apelacji J. W. od wyroku Sądu Okręgowego, Sąd Apelacyjny w Szczecinie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z dnia 23 lutego 2017 r., sygn. akt III AUa 400/16, uchylił zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.. Sąd Apelacyjny w Szczecinie uznał, że organ rentowy winien był w odniesieniu do wniosku J. W. o zastosowanie ustawy abolicyjnej do nieopłaconych składek na ubezpieczenie zdrowotne wydać merytoryczną decyzję i w niej dopiero rozstrzygnąć kwestię możliwości ubiegania się przez wnioskodawcę o umorzenie należności

z tego tytułu. Organ rentowy tego nie uczynił, uchylając się w nieuprawniony sposób od merytorycznego rozpoznania wniosku ubezpieczonego.

W wyniku ponownego rozpoznania sprawy organ rentowy wydał zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzję o odmowie wszczęcia postępowania w przedmiocie rozpatrzenia wniosku J. W. z dnia 13 stycznia 2015 r. o umorzeniu należności z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne, na podstawie ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz.U. z 2012 r., poz. 1551).

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne, Sąd Okręgowy uznał odwołanie wnioskodawcy za niezasadne.

Na wstępie Sąd orzekający wskazał, że stan faktyczny w sprawie był w całości niesporny, a ustalony został na podstawie dokumentacji zawartej w aktach składkowych organu rentowego. Dowody te były w ocenie Sądu wiarygodne, a żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności i mocy dowodowej, stąd nie budziły również wątpliwości Sądu. Niespornym w niniejszej sprawie było również, że w okresie do 27 stycznia 2003 r. J. W. prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą,

w związku z którą zobowiązany był do opłacania składek jedynie na ubezpieczenie zdrowotne. Jednocześnie powód pozostawał w zatrudnieniu na podstawie umowy o pracę, co stanowiło wyłączny tytuł do objęcia obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi. Powód nie kwestionował, że na jego koncie w zakresie Funduszu Ubezpieczenia Zdrowotnego (FUZ) powstały zaległości składkowe za okres od 1 stycznia 1999 r. do 27 stycznia 2003 r., w związku z czym w dniu 15 stycznia 2015 r. złożył wniosek o ich umorzenie, jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność, na podstawie przepisów ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność.

Sąd I instancji podniósł, iż zgodnie z treścią przepisu art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz.U. z 2012 r. nr 1551) na wniosek osoby podlegającej w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 28 lutego 2009 r. obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu oraz wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności w rozumieniu art. 8 ust. 6 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych umarza się nieopłacone składki na te ubezpieczenia za okres od 1 stycznia 1999 r. do dnia 28 lutego 2009 r. oraz należne od nich odsetki za zwłokę, opłaty prolongacyjne, koszty upomnienia, opłaty dodatkowe, a także koszty egzekucyjne naliczone przez dyrektora oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, naczelnika urzędu skarbowego lub komornika sądowego. Wniosek taki może złożyć osoba, która przed dniem 1 września 2012 r. zakończyła prowadzenie pozarolniczej działalności i nie prowadzi jej w dniu wydania decyzji, o której mowa w ust. 8, tj. decyzji ZUS określającej warunki umorzenia (art. 1 ust. 1 pkt 1) oraz inna osoba niż wymieniona w pkt 1 (art. 1 ust. 1 pkt 2), tj. osoba nadal prowadząca działalność.

W ustępie 6 art. 1 omawianej ustawy wskazano, iż umorzenie należności, o których mowa w ust. 1, skutkuje umorzeniem nieopłaconych składek na ubezpieczenie zdrowotne i na Fundusz Pracy za ten sam okres oraz należnych od nich, za ten sam okres, odsetek za zwłokę, opłat prolongacyjnych, kosztów upomnienia, opłat dodatkowych a także kosztów egzekucyjnych naliczonych przez dyrektora oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, naczelnika urzędu skarbowego lub komornika sądowego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy podzielił argumentację organu rentowego, że powołana ustawa nie znajduje zastosowania do sytuacji w jakiej znajduje się J. W.. Zgodnie bowiem z zakresem podmiotowym powołanej ustawy, zwanej ustawą abolicyjną (art. 1), z wnioskiem o umorzenie należności z tytułu nieopłaconych składek mogą wystąpić osoby podlegające w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 28 lutego 2009 r. obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu oraz wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności w rozumieniu art. 8 ust. 6 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Sąd I instancji zważył zatem, że w okresie objętym ustawą abolicyjną J. W. nie podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu oraz wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności. W tym czasie J. W. pozostawał bowiem również w zatrudnieniu i to właśnie stosunek pracy był podstawą podlegania J. W. obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym. Z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej J. W. podlegał wyłącznie ubezpieczeniu zdrowotnemu. Tym samym – skoro J. W. w okresie objętym ustawą abolicyjną nie podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej – brak było podstaw do merytorycznego rozpoznania wniosku J. W., gdyż nie jest on osobą, do której zastosowanie znajduje cytowana „ustawa abolicyjna”.

Sąd Okręgowy zwrócił również uwagę, że w przedmiotowej sprawie J. W. – wobec tego, że nie podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej – nie posiada za okres od stycznia 1999 r. do stycznia 2003 r. zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne z tego tytułu. Ubezpieczony posiada jedynie zadłużenie z tytułu nieuiszczonych składek na ubezpieczenie zdrowotne. Sąd zwrócił zatem uwagę, że ustawa z dnia 9 listopada 2012 r. ma za przedmiot umorzenia składek na ubezpieczenie społeczne za osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą, czyli będącymi płatnikami składek za siebie. Natomiast należności na ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy są umarzane jedynie w sytuacji równoczesnego umorzenia należności na ubezpieczenie społeczne (art. 1 ust. 6 ustawy abolicyjnej). Umorzenie należności z tytułu zaległych składek na ubezpieczenie zdrowotne na gruncie ustawy abolicyjnej nie może być rozpatrywane samodzielnie. Warunkiem umorzenia składek na ubezpieczenie zdrowotne i na Fundusz Pracy jest uprzednie umorzenie należności z tytułu składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz wypadkowe i istnienie należności z tego tytułu za ten sam okres co zaległych składek na ubezpieczenie społeczne. Oczywistym jest zatem, że aby składki na ubezpieczenie zdrowotne i FP mogły być umorzone, konieczne jest istnienie za ten sam okres zaległości składek na ubezpieczenia społeczne.

W tym stanie rzeczy, skoro ubezpieczony w dacie wydania decyzji nie posiadał zadłużenia z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne za wskazany okres, to istotnie prowadzenie dalszego postępowania w kwestii ich umorzenia było bezprzedmiotowe. Nieposiadanie przez płatnika podlegających umorzeniu zaległości z tytułu należności na ubezpieczenia społeczne z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności w rozumieniu art. 8 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, to jest za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą, wyłączyło możliwość zastosowania ustawy abolicyjnej do pozostałych nieopłaconych należności na ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy.

Biorąc pod uwagę powyższy stan faktyczny i prawny, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z przywołanym wyżej przepisami, Sąd Okręgowy oddalił odwołanie jako niezasadne, o czym orzekł w sentencji wyroku.

Z powyższym rozstrzygnięciem w całości nie zgodził się ubezpieczony, który w wywiedzionej apelacji zarzucił wyrokowi błędną wykładnię i powoływanie się na sprzeczne ustawy z rzeczywistym prawem oraz dowodami, że organ ZUS nie prawnie naliczył zobowiązanie za ubezpieczenie, skoro w tym czasie skarżący był ubezpieczony w zakładzie pracy.

Apelujący wniósł o uchylenie w całości wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 11 października 2017 r., zasądzenie zmiany wyroku poprzez umorzenie postępowania w sprawie płatności składek na rzecz ZUS oraz zasądzenie odstąpienia i zwolnienia z kosztów zastępstwa procesowego na rzecz ZUS w S..

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest prawidłowe. Sąd Okręgowy właściwie przeprowadził postępowanie dowodowe, w żaden sposób nie uchybiając przepisom prawa procesowego oraz dokonał trafnej oceny zebranego

w sprawie materiału dowodowego, w konsekwencji prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy. Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia i rozważania prawne Sądu Okręgowego, rezygnując jednocześnie z ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r. I PKN 339/98, OSNAPiUS 1999/24 poz. 776, z dnia 22 lutego 2010 r. I UK 233/09, Lex nr 585720).

Na wstępie rozważań przypomnieć należy, że w sprawie spornym pozostawało, czy uregulowania ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych

z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz.U.

z 2012 r., poz. 1551; dalej jako „ustawa abolicyjna”) znajdują zastosowanie do należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie zdrowotne odwołującego się J. W..

Podkreślenia w pierwszej kolejności wymaga, iż zakres podmiotowy ustawy abolicyjnej został jednoznacznie uregulowany w jej art. 1 ust. 1, który stanowi, że na wniosek osoby podlegającej w okresie od 1 stycznia 1999 r. do 28 lutego 2009 r. obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności w rozumieniu art. 8 ust. 6 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, która przed dniem 1 września 2012 r. zakończyła prowadzenie pozarolniczej działalności i nie prowadzi jej w dniu wydania decyzji, o której mowa w ust. 8 tego artykułu umarza się nieopłacone składki na te ubezpieczenia za okres od 1 stycznia 1999 r. do 28 lutego 2009 r. oraz należne od nich odsetki za zwłokę, opłaty prolongacyjne, koszty upomnienia, opłaty dodatkowe, a także koszty egzekucyjne naliczone przez dyrektora oddziału ZUS, naczelnika urzędu skarbowego lub komornika sądowego. Natomiast w myśl art. 1 ust. 6 umorzenie należności, o których mowa w ust. 1, skutkuje umorzeniem nieopłaconych składek na ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy za ten sam okres oraz należnych od nich za ten sam okres, odsetek za zwłokę, opłat prolongacyjnych, kosztów upomnienia, opłat dodatkowych, a także kosztów egzekucyjnych naliczonych przez dyrektora oddziału ZUS, naczelnika urzędu skarbowego lub komornika sądowego.

Sąd Apelacyjny wskazuje, iż ubezpieczony J. W. do kręgu podmiotów objętych regulacją ustawy abolicyjnej nie należy, bowiem w spornym okresie, tj. od 1 stycznia 1999 r. do 27 stycznia 2003 r., nie podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności (w związku z jednoczesnym prowadzeniem pozarolniczej działalności gospodarczej oraz pozostawianiem

w zatrudnieniu, ubezpieczony podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym jedynie z tytułu stosunku pracy). W tej sytuacji, jak słusznie uznał Sąd Okręgowy, nie jest możliwe samoistne umorzenie zaległości z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie zdrowotne, albowiem powyższe umorzenie jest pochodną powstałych zaległości z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne. Jeszcze raz podkreślić należy, iż zgodnie z ustawą abolicyjną umorzenie należności z tytułu składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz wypadkowe z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności

w rozumieniu art. 8 ust. 6 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych za okres od 1 stycznia 1999 r. do 28 lutego 2009 r., skutkuje umorzeniem nieopłaconych składek na ubezpieczenie zdrowotne i na Fundusz Pracy za ten sam okres oraz należnych od nich, za ten sam okres, odsetek za zwłokę, opłat prolongacyjnych, kosztów upomnienia, opłat dodatkowych, a także kosztów egzekucyjnych naliczonych przez dyrektora oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, naczelnika urzędu skarbowego lub komornika sądowego. Powyższe oznacza, że w przypadku, gdy podmiot występujący o umorzenie należności na podstawie przepisów ustawy abolicyjnej posiada zadłużenie z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne lub Fundusz Pracy za okres od 1 stycznia 1999 r. do 28 lutego 2009 r., a jednocześnie nie posiada zadłużenia z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne za te same okresy, bądź zadłużenie to nie będzie podlegało umorzeniu, Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie może wydać decyzji

o umorzeniu należności na ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy na podstawie ustawy abolicyjnej. Przyjęta przez ustawodawcę konstrukcja prawna wskazanej ustawy wyłącza możliwość umorzenia wyłącznie należności z tytułu zaległych składek na ubezpieczenie zdrowotne, zatem organ rentowy słusznie stwierdził, iż warunkiem umorzenia składek na ubezpieczenie zdrowotne jest uprzednie umorzenie należności z tytułu składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz wypadkowe i istnienie należności z tego tytułu za ten sam okres co zaległych składek na ubezpieczenie zdrowotne. Skoro ubezpieczony nie podlegał w spornym okresie obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu oraz wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności w rozumieniu art. 8 ust. 6 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, przepisy ustawy abolicyjnej nie mają w ogóle do niego zastosowania.

Ustosunkowując się do treści apelacji, nadmienić jedynie należy, iż zakres niniejszego postępowania określa treść zaskarżonej decyzji ZUS. W rozpoznawanej sprawie badaniu podlegała tym samym wyłącznie kwestia możliwości umorzenia zaległych składek na ubezpieczenie zdrowotne oraz odsetek powstałych z tego tytułu. Przedmiotem postępowania nie było zatem określenie wysokości należności z tytułu składek, ale odmowa wszczęcia postępowania w przedmiocie ich umorzenia. W ocenie Sądu Apelacyjnego sformułowanie zarzutów apelacyjnych przez skarżącego wskazuje natomiast na chęć zakwestionowania podstaw do naliczenia składek na ubezpieczenie zdrowotne, co nie podlega jednak badaniu w tym postępowaniu. W tym bowiem zakresie w pierwszej kolejności wypowiedzieć się winien organ rentowy, o ile już w tej kwestii nie wydał prawomocnej decyzji, np. dotyczącej wysokości zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. Powyższa konstatacja czyni zbędnym dalsze rozważanie zarzutów podniesionych w apelacji, wykraczają one bowiem poza określony na wstępie przedmiot sporu rozpoznawanej sprawy.

Reasumując, Sąd Apelacyjny podzielił ocenę prawną dokonaną przez Sąd I instancji w niniejszej sprawie i uznał, że decyzja organu rentowego z dnia 21 kwietnia 2017 r. jest decyzją prawidłową, bowiem prowadzenie dalszego postępowania w przedmiocie umorzenia należności z tytułu składek na podstawie ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. było bezprzedmiotowe.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację ubezpieczonego jako nieuzasadnioną.

O kosztach zastępstwa procesowego organu rentowego w postępowaniu apelacyjnym orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c., zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego ustalono na podstawie § 9 ust. 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

SSA Barbara Białecka SSA Beata Górka SSA Romana Mrotek